

Op weg naar je nieuwe perspectief...

Op weg naar je nieuwe Perspectief

initiatief van SMART GROUP

Uitgeverij Epluse communicatie

Copyright tekst © 2007/2008 by Roger Lenssen
Ontwerp omslag/binnenwerk: Epluse communicatie
Illustraties: Charles Augustijn
Realisatie: De Kruijff Grafimedia

This edition © 2008 by SMART GROUP Holding BV

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16B Auteursrecht 1912, j^o het Besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteursrecht 1912, dient men de daarvoor wettelijke vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (postbus 882,11 80 AW Amstelveen).

Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel IG Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored in a database or retrieval system, or published, in any form or in any way, electronically, mechanically, by print, photo print, microfilm or any other means without prior written permission from the publisher.

Wij hebben ons best gedaan alle copyrights van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen.

Wie meent alsnog zekere rechten te kunnen doen gelden, gelieve zich tot SMART GROUP te wenden. Wenst u in contact te komen met een van de deelnemers uit dit boek, dan kunt u contact opnemen met SMART GROUP (smart@smartgroup.nl).

Eerste druk 2008

ISBN 978-90-8911-002-2

Inhoudsopgave

Voorwoord	7	'Ik heb vertrouwen in de toekomst en blijf positief'	36
Afscheid	10	Licht en donker	38
Verhaal van een deelnemer aan een mobiliteitstraject, deel 1	11	Goede en slechte sollicitaties	40
Gevoelens	12	Opstandig	41
Het dreigende ontslag was de geboorte van mijn nieuw perspectief	13	Mijn outplacementtraject	44
Mijn vrijwillig vertrek	16	Op naar het adviseurschap	46
SMART GROUP en een nieuwe start!	19	De Jager en de Boer	47
Mijn ontslag	20	Het starten van een eigen bedrijf	50
My Journey	22	Adviseur?	52
Mijn ervaring met KPN mobiliteitsshop en KPN Perspectief	26	Een passie voor glas	53
Verhaal van een deelnemer aan een mobiliteitstraject, deel 2	27	Mijn hobby mijn beroep	56
Bemiddeling	30	Wat wil je zijn: Kip of Reisduif?	59
Wat nu?	31	Diploma's en ervaring zeggen niet alles	62
Mijn netwerk	34	Verhaal van een deelnemer aan een mobiliteitstraject, deel 4	63
Verhaal van een deelnemer aan een mobiliteitstraject, deel 3	35	Yes	66
		De aanhouder wint	67

Voorwoord

Al meer dan 20 jaar is een van de hoofdactiviteiten van SMART GROUP het begeleiden van mensen naar ander werk. Vroeger was het vaak zo dat als organisaties de deuren geheel of gedeeltelijk dicht deden, de medewerkers zomaar op straat kwamen te staan, met veelal een kleine afkooksom. Ander werk, ander perspectief! Dan moest je je maar melden bij het Arbeidsbureau zoals dat toen heette. Dit alles gaf mij het gevoel dat het anders moest en ook kon.

Ook zelf werd ik in mijn loopbaan geconfronteerd met het feit, dat de baas besloot het zonder mijn kennis en ervaring te doen. De wereld stortte voor me in. Hoe moest ik het thuis, op de club, aan mijn vrienden vertellen? Moest ik mijn huis verkopen, kreeg ik nog wel ander werk? Was er voor mij wel een nieuw perspectief? Allemaal vragen die bij me opkwamen en waar ik op dat moment geen antwoord op had. Maar een ding wist ik wel, namelijk het kan en moet anders.

Daarom is het voor SMART GROUP en de 'Smarties' een feest om mensen te kunnen ondersteunen bij het vinden van een ander perspectief. Wij zijn als SMART GROUP ook ontzettend dankbaar dat organisaties en instanties ons de kans hebben

gegeven om samen de schouders te zetten onder een andere manier van denken en werken waarmee meer recht gedaan wordt aan de kwaliteiten en perspectieven van medewerkers.

Ieder jaar begeleiden we zo'n kleine 1500 medewerkers van allerhande organisaties op weg naar een, voor hun passend, nieuw perspectief. Het hoogste wat we kunnen bereiken, is wanneer de deelnemers, zoals wij ze noemen, zover komen dat ze altijd het vertrouwen kunnen hebben in eigen kunnen en in staat zijn continu te bouwen aan hun eigen perspectief, wat dat ook moge zijn.

Dit boekje 'Op weg naar je nieuwe perspectief' is samengesteld uit een aantal verhalen, dat door deelnemers aan het papier is toevertrouwd.

Bij het lezen van de verschillende verhalen kom je wellicht ook je eigen verhaal tegen. Weet dan dat al deze 'collega's' eenzelfde weg hebben afgelegd als waar jij nu voor staat en veelal met succes. Dat is ook wat wij jullie toewensen...SUCCES!

Namens SMART GROUP,
Roger Lenssen

DE JOUDE BAAN

WETEN

WAT

IK

WIL!

VAKANTIE
VAKANTIE
VAKANTIE

Op weg naar je nieuwe perspectief

begint met het loslaten van Je Oude Baan en de omgeving waarin je deze uitoefent

Afscheid

Afscheid nemen, wat klinkt dat raar,
echt voor de allerlaatste keer bij elkaar.

De laatste dag
het zal niemand bevallen,
dit was het dan, het doek is gevallen.

Jarenlang lief en leed kunnen delen,
roddelen, mopperen, lachen,
het kon ons allemaal niet schelen.

Nog een rondje door het pand, de kelder, de lift, ontvangst
goederen, het magazijn, even mijmeren en het doet zo'n pijn.

Voor zoveel mensen ligt hier een deel van hun leven
betrokkenheid, inspanning, alles gegeven
handtekeningen, brieven, de krant,
niets mocht meer baten,
we hebben net een deel van ons leven
los moeten laten.

Maar laat je leven niet leiden door kwaadheid of
verdriet, zorg dat je het positieve ziet.

Alles is nu even anders, maar geloof in je zelf
en heb vertrouwen,
zodat je aan een nieuwe toekomst kunt gaan bouwen.

Ik hoop, dat met wat geduld, al onze wensen worden vervuld.
Met dit gedicht wil ik bedanken voor al die jaren
dat jullie mijn collega's waren.

Manita

Oktober 2004

Ik ben wegens ziekte al een poosje thuis. Na onze vakantie in augustus heb ik daardoor niet meer gewerkt. Er komt een brief van mijn werk waarin 'hoogbezoek', van de algemeen directeur, wordt aangekondigd. Het voltallige personeel wordt geacht daarbij aanwezig te zijn. Ik heb wel door, ondanks dat ik alle signalen heb gemist, dat dit foute boel is. Een paar dagen later is het zover. Alle collegae hebben zich verzameld en horen wij het nieuws gelaten aan dat onze vestiging wegens reorganisatie binnen een half jaar gesloten wordt! Dat had ik niet verwacht, gesloten??? Hoe kan dat nu?? Dat er veranderingen op stapel staan, heb ik voor mijn vakantie ook wel gezien, maar sluiting? Nee, dat had ik niet gedacht. Mijn 'wereld' stort in, weer valt een zekerheid weg uit mijn leven. Daar moet ik toch wel even om huilen. Het gaat uiteindelijk ook allemaal iets sneller: 31 december valt voor ons het doek.

Er komt een sociaal plan en een outplacementbureau. Dat wordt allemaal netjes geregeld, een schrale troost als je na bijna 25 jaar naar het CWI moet om je in te schrijven en dat in deze moeilijke economische tijd! Hoe moet het nu verder? Allemaal onzekerheden die ik een paar maanden geleden nooit

had kunnen bedenken. Maar ja, we moeten verder! Dus de personeelsadvertenties en internet uitpluizen om te kijken of er een leuke baan te vinden is. Wanneer ik al die advertenties lees, krijg ik spijt dat ik in die 25 jaar geen opleidingen heb gevolgd, ik vind namelijk maar weinig advertenties waar ik op kan reageren. Ja... als je een boekhoudopleiding of iets dergelijks hebt, staan er wel een aantal advertenties in. Maar dat wil ik eigenlijk ook helemaal niet! Ik zoek iets leukers!!!

Wordt vervolgd

Gevoelens

Ik zit niet lekker in mijn vel,
waardoor het komt dat weet ik wel.
Er wordt zo laconiek over gedaan,
maar mijn collega's en ik komen wel op straat te staan.

Jaren van inzet worden niet geteld,
het is zomaar een directie die een oordeel velt.
De winkels gaan sluiten, nou dat is dan pech,
maar de rust in je leven is helemaal weg.
Dat je soms opstandig bent, geeft geen pas,
gewoon doorgaan zoals het was.
Begrijpt men dan niet, vraag ik me soms af,
wat voor impact dit bericht aan de mensen gaf?
Dat je soms schopt, maar het niet zo bedoelt,
kan men begrijpen hoe iemand zich voelt?

Ik zit niet lekker in mijn vel,
waardoor het komt, weet ik wel.
Ik denk met mij veel collega's hier,
en ieder verwerkt het op zijn eigen manier.

Manita

Het dreigende ontslag was de geboorte van mijn nieuw perspectief

Het ging niet goed binnen de branche. Steeds meer werk werd verplaatst naar Oost Europa en later naar verre landen zoals Azië. Het werd daar goedkoper gemaakt. De lonen waren hier te duur geworden, zei men (1979). Je ziet dat het van alle tijden is, maar er echt van leren?

Fabriek na fabriek werd gesloten, maar ik zat op het hoofdkantoor: dus ik zat veilig!

Tot het moment dat we bij elkaar geroepen werden en van de algemeen directeur te horen kregen dat ook op het hoofdkantoor drastisch afgeslankt moest worden. We zouden binnen een aantal weken te horen krijgen wie of wat. Ook dat bericht was voor mij niet alarmerend. Dat kon niet voor mij bedoeld zijn, dat was voor al die anderen...

Maar het viel anders uit. Nee, ik werd niet direct ontslagen. Gelet op mijn kennis en ervaring kwam ik op een lijst te staan van 10 mensen die men nog een jaar wilde houden. En als er een plaats vrij kwam dan werd er aan ons gedacht.

Paniek

Hoe kon dat nou, ik, die er dag en nacht geweest was? Alles had opgepakt, geknokt voor zaken, verbeteringen had gerealiseerd, carrière had gemaakt. Wat zouden ze in het dorp zeggen waar ik midden in het sociale leven stond. Gemeenteraad, commissies, bestuursvoorzitter en lid van diverse verenigingen? Pas getrouwd, altijd gestudeerd, maar was dat wel genoeg?

Vragen, vragen, vragen.

Boosheid

Ik vond het in het begin heel moeilijk te accepteren van het bedrijf waar ik me zo voor uitgesloofd had.

Ik was ook boos op mezelf. Ik wist toch dat het slecht ging. Had toch in diverse werkgroepen gezeten, die waren ingesteld, om het tij te keren?

Ik was boos op mezelf dat ondanks alle inzet, ik afhankelijk was van het oordeel van anderen. Boos dat dit me was overkomen. Nee, boos dat ik me dit had laten overkomen!

Wordt vervolgd

Wat gebeurt er met je, zo direct na de start van een mobiliteitsproject?

Mijn vrijwillig vertrek

In november 2005 heb ik (52 jaar) besloten, vanwege de onzekerheid bij KPN, om deel te nemen aan het vrijwillige mobiliteitstraject van KPN. Zodoende ben ik in contact gekomen met SMART GROUP.

Het traject begint met een uitgebreid assessment, waarna mijn profiel wordt opgesteld en naar aanleiding van dat profiel wordt gekeken welke functiegroep hierbij matcht. Daarnaast heb ik in de workshopsessies geleerd hoe ik in elkaar steek en wie ik nou werkelijk ben. Naast allerlei waardevolle tips en vaardigheden (o.a. netwerken) heb ik ook geleerd hoe ik mijn arbeidsverleden op papier kan zetten. Onder begeleiding van een adviseur heb ik tools aangereikt gekregen om een goed CV op te stellen. In de 15 jaar dat ik bij KPN heb gewerkt, heb ik diverse interne trainingen gevolgd: ik moet het dus vooral van mijn competenties hebben. Maar hoe zet ik dat op papier waardoor een werkgever voldoende geprikkeld raakt om juist mij uit te nodigen voor een gesprek?

In het begin keek ik er nogal onwennig tegenaan, want je kent je competenties wel, maar om die direct te vertalen naar een concrete functiebenaming, dat vond ik behoorlijk moeilijk.

Ik heb gemerkt dat naarmate ik een aantal maanden verder in het traject zat, ik meer duidelijkheid kreeg over de functie waar ik naar op zoek was. Maar nogmaals dat heeft tijd nodig. Het is sowieso al een openbaring wanneer je CV eindelijk gestalte krijgt. Laat staan om daar dan direct een functie bij te zoeken! Op mijn eerste sollicitatie, voor Medewerker Ledenservice bij de Nederlandse Maatschappij voor Tandheelkunde, kreeg ik al heel snel een positieve reactie. Het klonk allemaal veelbelovend. Ik ben daar zelfs twee keer op gesprek geweest! Daar heb ik veel van geleerd. Helaas besloot het bedrijf na drie weken dat ze voor deze baan geen 36-uurs invulling wilden, maar slechts 24 uur onder het mom van 'parttime werken is toch ook heel leuk!'

Mijn zeepbel spatte uiteen: het betekende dat ik verder moest gaan zoeken. Kranten doorspitten, iedere avond sites op internet doorzoeken, CV op Internet Vacaturebanken plaatsen. Maar ook banenmarkten bezoeken en inschrijven bij uitzendbureaus en detacheerders. Ik werd er steeds bekwamer in. De andere mobiliteitspartner binnen KPN vond ik trouwens de minst prettige organisatie, zeker voor mijn doelgroep. Veel geblaas en weinig wol!

Van de ongeveer vijftig sollicitaties, ben ik in elf gevallen uitgenodigd voor een gesprek. Ik heb gemerkt dat het verschil kan uitmaken als je van tevoren belt en vraagt wat de criteria zijn om iemand uit te nodigen voor een gesprek. In het begin is dat wel een beetje onwennig, maar het is gewoon een kwestie van lef hebben. Ik moest er toch voor zorgen dat ik er uit sprong!

Een aantal malen ben ik ook voor een tweede gesprek uitgenodigd. Over het algemeen waren ze enthousiast over mijn staat van dienst. In veel gevallen werd ik té zwaar bevonden, waardoor ik nog eens genoodzaakt werd om te kijken of de functies waar ik op reageerde wel geschikt waren.

Een paar keer vonden ze dat mijn salaris nogal hoog lag. Er werd mij dan beloofd dat ze zouden kijken of er misschien wat aan gedaan zou kunnen worden omdat mijn CV hen wel aansprak. Ook werden er voorstellen gedaan waarbij meteen een eindsalaris werd voorgesteld. Dat hield dan voor mij in dat ik niet meer kon groeien waardoor ik zelf afhaakte. In andere gevallen waren ze er binnen de organisatie nog niet uit en werd ik uiteindelijk afgebeeld.

Over het algemeen kan ik zeggen dat de meeste vacatures via detacheerders onder mijn aandacht gebracht zijn. Al is het bij hen ook maar de vraag of er werkelijk iets uitkomt, ze maken niet altijd waar wat ze beloven. Ook al zat ik er bovenop, dan nog valt het vaak tegen.

In de periode oktober /november 2006 ben ik van verschillende kanten benaderd. Door onder andere Vedior die mijn CV via hun interne vacaturebank had gevonden en me uitnodigde voor een gesprek. Later belden ze omdat ze mij wilden voorstellen bij de Rabobank voor een functie als Coördinator/Teamleider van het Klant Contact Centrum. Daarnaast werd ik door het NCOI benaderd voor een functie als Teamleider om later in het jaar de manager Opleidingen op te volgen. Eerder dat jaar had ik bij hen op een functie gereageerd, maar werd daarvoor te zwaar bevonden. Zelf heb ik in die periode gereageerd op een vacature bij SAMAS (accountmanager en assistent teamleider). In ieder geval waren alle drie de functies van een behoorlijk niveau en zeker in overeenstemming met mijn CV.

Voor alle genoemde functies was ik uitgenodigd voor een eerste gesprek en in twee daarvan ook voor een tweede gesprek. De Rabobank liet na het eerste gesprek en diezelfde middag al weten dat ze voor mij hadden gekozen! Afhankelijk van een assessment kon ik de baan krijgen. Dat assessment was de bevestiging voor de Rabobank dat zij met mij de juiste keuze hadden gemaakt voor de functie van Coördinator/Teamleider van het Klant Contact Centrum.

Op 2 januari 2007 ben ik in dienst getreden bij de Rabobank, via Vedior. Ik had wel als eis gesteld dat de Rabobank mijn detachering zou afkopen. Inmiddels heb ik een jaarcontract!! Bovendien ligt mijn bruto salaris behoorlijk hoger dan bij KPN!

Mijn conclusie is dan ook dat ik in eerste instantie niet naar de juiste vacatures heb gezocht. Het was belangrijk dat ik eerst voor mijzelf duidelijkheid verkreeg in het banenaanbod en de inhoud van het takenpakket. Ik heb echter nooit het gevoel gehad dat ik op mijn leeftijd werd afgewezen.

In de laatste maanden van het traject bij SMART GROUP is mij, bij herhaling, op het hart gedrukt dat ik de 'lat' misschien wel té hoog legde. Ook werd geopperd dat ik mijn salariseis misschien zou moeten bijstellen. Ik ben zelfs in een stadium

geweest waarin ik een werkgever heb voorgesteld om akkoord te gaan met €200,- minder. Maar zelfs dat vonden ze niet voldoende. Lager vond ik niet verantwoord met mijn vaste lasten. Maar ik heb ook heel wat kwaliteiten te bieden en daar mag best wat tegenover staan!

Als ik terugkijk, dan kan ik zeggen dat ik veel geleerd heb. Toch moet het me van het hart dat ik de laatste maanden van het SMART GROUP traject als zéér onplezierig heb ervaren. Jammer, want het begon allemaal zo positief en enthousiast. De manier waarop ik onder druk ben gezet, kan ik alleen maar als respectloos betitelen. Ik heb daar absoluut geen begrip voor! Dat had ook op een andere manier gekund. Ik vind dat er onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat ik dit traject naast mijn baan heb gevolgd. Solliciteren is namelijk een fulltime baan!

Marga

SMART GROUP en een nieuwe start!

Al een paar jaar zit ik niet lekker in mijn vel op mijn werk. Hoe ik ook mijn best doe, het lukt niet om er plezier en lol in te hebben. Ik heb weinig energie en kan mijn werk ook niet meer doen. Dan krijg ik tijdelijk een andere functie in het bedrijf aangeboden. Het gaat dan veel beter met me en ik heb er weer lol in. Nu haal ik veel energie uit mijn werk en kan er ook veel meer insteken dan voor heen. Het is voor mij duidelijk dat ik beter een andere weg in kan slaan en met deze functie door moet gaan.

Helaas kan mijn werkgever mij geen vaste baan aanbieden in deze tijdelijke functie. Wel wordt voor mij een begeleidingstraject gestart. SMART GROUP gaat mij helpen en ondersteunen in het zoeken naar ander werk. Ik begin met het testen van mijn kwaliteiten, wensen en mogelijkheden voor een andere baan. Ik weet eigenlijk wel wat ik wil, maar de testen zetten de twijfels opzij en schuiven mijn wensen naar voren. Wanneer het plaatje duidelijk is en ik weet wat ik graag wil en wat mogelijk is voor mij, kan ik in actie komen. Vacatures zoeken, sollicitatiebrieven schrijven, telefoontjes plegen om informatie in te winnen, inschrijven bij arbeidsbureaus en op sollicitatiegesprekken gaan. Bij dit alles krijg ik goede hulp van hen. Die extra ondersteuning is voor mij dat zetje in de goede richting.

Ook helpen ze mij met het zoeken van vacatures die we samen doorspreken. Daarnaast oefenen we situaties, zoals telefoon- en sollicitatiegesprekken. Het sollicitatiegesprek van de baan die ik nu heb, heb ik eerst bij hen op proef gedaan. Ik werd streng beoordeeld en daardoor heb ik me nog beter kunnen voorbereiden en dat heeft mij veel rust gegeven. Nu ben ik ontspannen en goed voorbereid het echte sollicitatiegesprek in gegaan. Toeval of niet, ik ben aangenomen!!

Inmiddels heb ik mijn plekje gevonden, in mijn nieuwe baan. Ik vind hier de ene na de andere uitdaging! Ik merk dat ik heel veel energie uit mijn baan haal en ik voel me een heel ander mens! Ik merk dat ik ook veel geleerd heb van de begeleiding van SMART GROUP en dat ik die dingen ook onbewust nu nog gebruik. Ik denk goed na over de kwaliteiten die ik heb en wat ik er mee wil en mee kan in de organisatie.

SMART GROUP heeft mij ondersteund en in de goede richting geduwd. Ik heb op een fijne manier een hoofdstuk afgesloten en een nieuw geopend!

Inge

Mijn ontslag

Ontslag omdat ik de laatste ben die is aangenomen. Door een simpel wettelijk regeltje wordt mijn leven voor de derde keer achtereen overhoop gegooid. Het heeft niets met mijn kwaliteiten te maken en toch is het zo verdraaid moeilijk om niet te gaan denken dat het aan mij ligt! Ik twijfel over keuzes die ik gemaakt heb. Ik ben boos en verdrietig en na de eerste klap komen de vragen: 'Wie ben ik, wat kan ik, wat wil ik?' Maar dat weet ik allemaal wel. Mijn belangrijkste vragen zijn: 'Waar is de plek voor mij die past bij wat ik kan en wat ik wil? Bestaat die plek wel? Ben ik nog wel nodig?'

Die vragen kun je alleen maar beantwoorden als je jezelf in de sollicitatierace gooit. Solliciteren lijkt namelijk op een wedstrijd waarbij alleen de eerste plaats geldt. Dat betekent dus meestal meer verliezers dan winnaars. Ik heb gelukkig geleerd om af en toe om de situatie te lachen en om ook de successen in de eerste ronden te waarderen. Ook Olympisch kampioenen hebben niet alles gewonnen voordat ze die gouden medaille behaalden. Het goede is dat ik veel verschillende bijzondere mensen heb ontmoet, in veel verschillende situaties. Ik vind het leuk om een aantal anekdotes met jullie te delen. Wie weet hebben jullie er iets aan.

'In een gesprek met een werving- & selectiebureau vertelt mijn contactpersoon mij dat ik niet goed gekleed ben en dat hij me niet geschikt vindt voor de functie. Ik sta op het punt om de sollicitatie af te blazen. Diezelfde dag blijkt echter in mijn gesprek bij hun opdrachtgever dat mijn contactpersoon een verkeerde inhoud van de vacature voor ogen had. Mijn kleding valt totaal niet uit de toon! Dat er geen gouden medaille volgt, heeft niets met mijn kleding en mijn vaardigheden te maken.'

'Bij de start van een sollicitatiegesprek heb ik eens koffie over de tafel gegooid. Gelukkig heb ik mij er niet door van de wijs laten brengen. Ik heb mijn excuses aangeboden en er werd wat om gelachen. Selecteurs zijn tenslotte ook mensen. Het effect: het ijs was gebroken en het daaropvolgende gesprek verliep goed.'

'W&S bureaus zijn een apart verhaal. Ze zijn er voor zichzelf en niet voor het belang van de sollicitant. Voordeel kan zijn dat ze je ergens binnen kunnen krijgen voordat er externe procedures zijn opgestart. Tijdens de sollicitatieprocedure zijn de communicatiekanalen echter vaak nodeloos ingewikkeld.'

‘Ooit werd ik op mijn werk gebeld met de vraag: ‘Waar was u gisteren?’ Bleek ik een sollicitatie gesprek gehad te hebben waar ik nooit een uitnodiging voor had ontvangen. Stond in mijn CV het huisnummer van een eerder adres! Toch is het nog tot een tweederonde gesprek gekomen.’

‘Mijn trein reed een keer niet verder vanwege een ongeluk. Gelukkig had ik de reis ruim ingepland en vertelde ik toevallig aan een medewerker van de NS dat ik mijn sollicitatiegesprek zou missen. Er werd toen een taxi voor me geregeld en ik ben heel luxueus voor de deur afgezet. De baan heb ik gekregen.’

‘Waar ik heel veel plezier van heb gehad, is mijn ontdekking dat het mogelijk is om negatieve kritiek in je voordeel te laten werken. Bij de vraag naar mijn slechte eigenschappen verwees ik naar een opmerking van mijn manager dat ik wel eens wat vaker boos mocht worden. Dit gaf mij de kans om aan te geven dat in mijn ogen dit een verschil in stijl aangaf tussen mij en mijn manager. Dit had vooral een positief effect bij bedrijven waar een sfeer van samenwerking heerst.’

‘Ik werd onlangs voorgesteld voor een kortdurend project. Ondanks het feit dat de functie voor 80% matcht met mijn werkervaring, wil de organisatie niet met mij praten omdat ik in mijn voorlaatste baan slechts 1,5 jaar werkzaam was. Dus wel zelf een kortdurend project aanbieden, maar mensen die verschillende functies hebben gehad, wantrouwen! Het detacheringsbureau heeft hierover een nadere toelichting gevraagd, maar ik vind dit zo'n vreemde redenatie dat ik er hartelijk om heb gelachen.’

Tot slot de status van mijn huidige race: na een maandenlange procedure met veel hindernissen bij een groot bedrijf zijn we tot de conclusie gekomen dat we graag met elkaar in zee willen. De dag na dit besluit komt er een kink in de kabel. Door een gebeurtenis buiten de invloedssfeer van het bedrijf, moet er zwaar gereorganiseerd worden. Gevolg: niemand mag meer worden aangenomen ook al is er binnen het bedrijf geen geschikt persoon en betreft het een sleutelfunctie! Er is me toegezegd dat als de meeste narigheid voorbij is, ze contact met me opnemen. Dus wie weet haal ik die gouden medaille ooit nog een keer!

Diny

My Journey

Well, 2006 was a strange year, and one that I certainly would not have expected twelve months earlier. When the year started I was still very much in 'PONL mode'. I had worked for the company for almost eighteen years and still had forty people reporting to me, roughly half of them in Rotterdam and half in London. As 2007 started I was about to start a new job for the first time in eighteen years and was feeling very positive about it.

There was quite a long journey in between, both practically and emotionally.

My official 'boventalig' date was May 31 2006, which meant that although I joined the SMART GROUP program at the end of January, I still had quite a lot to do for the next few months and it was easy to focus on the past, rather than look to the future. I think it was probably the same for most people. On the one hand it is natural enough that after many years being accustomed to focusing my energies in one direction it felt right to continue to do so. On the other hand, as the months rolled on and my people all started to find new positions, either in the Maersk organisation or outside, it became less and less relevant to do so.

Your mind works in strange ways (well mine does...). I can recall my consultant telling me around Easter last year that I had to start looking ahead and not behind. And although a part of me knew she was right I can also remember being very resistant to doing so. The future was just too vast and unknown to get my head around it.

Actually becoming 'boventalig' was quite a relief. For the last months at PONL there was less and less to actually do and it had become more and more difficult to avoid facing the future. So I was 'boventalig'. I was finally free! I didn't have to go into the office any more. I could do what I wanted and the future was full of opportunity (and still full of paychecks for a while!).

At first it was nice just to relax. To be fair to myself the process of winding down my teams and trying to ensure that people were taken care of, and dealing with a period of significant change and new, unknown territory was quite draining. I can't remember how many leaving 'borrels' I attended both in the Netherlands and in England. After a while I just didn't want to go to any more!

So the summer was mainly spent recuperating and regaining my strength mentally. My consultant was supportive through this time. I think she appreciated where I was in my head and what I was dealing with better than I did myself.

But the time came when it was time to start 'waking up' again. From September onwards my consultant started to prod me gently. Could I produce a new CV for her? I really needed a new photograph for the CV. How was my networking going and how many contacts had I made? Gradually I started to move from 'going through the motions' to being proactive myself.

And it wasn't always an easy journey. Around late September looking for a new job actually became 'real', I was actually going to do it. And I have to admit there was a moment of panic. Would I really get a new job? What if I couldn't? What if..., what if..., what if...

The sensible part of me said 'Of course you know you can do this'. But another part of me certainly didn't want to listen.

So I put some real effort into my CV and profile. I got that new picture taken. I started to really use my network and mailed out the CV and profile. I started going out and talking to people. Not

necessarily attending interviews but just exploring the market. And it worked. By the end of October I had started talking to people at my new job. I had interviews in November and December, a final interview in January and started my new job on February 1 2007. And within days of securing my new job I had two more people asking if I was available for work!

The months of uncertainty are finally over and I am looking forward to 2007 very positively. It has been quite a journey and one that would have been much more difficult without the help of a SMART GROUP consultant. For me the regular 'professional' contact was as important as anything practical they offered. There were times, particularly around six months ago, when it would have been all too easy to start drifting and putting off finding a new job. All that gentle prodding (and occasionally not so gentle, but I deserved it!) has paid off. Thank you.

Kevin

MOBILITEITS-CENTRUM
SMART GROUP

JOB CLUB

UWV

NATURE

© 2000
UWV

Mobiliteitscentrum een tijdelijk nieuw tehuis

wat kom je zoal tegen in een mobiliteitscentrum en hoe komt dit op je over?

Mijn ervaring met KPN mobiliteitsshop en KPN Perspectief

In 2004 wordt een mobiliteitsshop georganiseerd 'Reisbestemming nieuwe baan deel1'. Op vrijwillige basis stap ik in de bus. Met 2 bussen 4 dagen naar Duitsland, een heel strak schema, geen ruimte voor persoonlijke aandacht: te massaal en met als enige boodschap dat er is meer dan alleen KPN.

De jobclubs van Perspectief zijn anders: de 3 daagse training in Elspeet is meer op de persoon en op de groep gericht. Ook ontstaat er een band met de andere deelnemers. De outdoor training is voor mij, en ook voor de groep, een uitdaging. Met name het maken van een touwbrug in 2 groepen, met als handicap dat de ene groep niks kan zien en de andere geen geluid mag maken. In eerste instantie lijkt dit onmogelijk. We krijgen echter wel de mogelijkheid om vooraf te overleggen over een plan van aanpak. Vervolgens hebben we eigenlijk in vrij korte tijd de brug klaar. Moraal: wat in eerste instantie onmogelijk lijkt, is toch mogelijk door een goede voorbereiding en samenwerking.

KPN Perspectief is flexibel als het gaat om persoonlijke wensen. Op het moment van boventaligheid spreek ik af dat ik eerst even wat 'anders' wil doen. Er blijkt veel mogelijk te zijn zolang het in overleg gebeurt. Tijdens een van de jobclubs wordt

verteld dat je de regie zelf in handen moet houden. Je moet er dan ook niet vanuit gaan dat wanneer je op sollicitatiegesprek bent en ze zeggen 'je hoort nog van ons of we bellen je terug', ze dat ook doen. Dus zelf na een paar dagen bellen en zelf vervolgsafspraken regelen. Assertiviteit, motivatie, 'wil' en een proactieve houding zijn een must voor succes. Zelf word ik benaderd door een bedrijf en eigenlijk vanaf het eerste telefoontje neem ik het heft in handen door concrete afspraken te maken en te bellen als iets niet helemaal duidelijk is. Tijdens mijn eerste sollicitatie gesprek vraag ik of ze dit niet als opdringerig ervaren. Het antwoord van mijn huidige werkgever: 'Ik verwacht niet anders van sollicitanten, dat ze zelf bellen en proactief zijn!'

Dit wil ik dan ook aan iedereen meegeven. De wil moet aanwezig zijn en houd zelf de touwtjes in handen. Niet afwachten dus! Tot slot ben ik ook van mening dat de keuze van KPN om met SMART GROUP samen te werken een juiste is geweest. Perspectief biedt echt datgene wat jij graag zou willen en dat is een passende baan. Zij kunnen het echter niet alleen, daar is jouw inzet ook voor nodig!

Bouwe

Verhaal van een deelnemer aan een mobiliteitstraject

Ik heb inmiddels wel besloten dat ik na 25 jaar bij een commerciële organisatie gewerkt te hebben het liefst bij een non-profit organisatie wil werken en parttime, net als ik al die jaren heb gedaan.

In februari start het outplacementbureau met de mobiliteitstraining. Daar kan ik mijn verhaal kwijt en een stukje verwerking, want je gaat toch door een soort rouwproces. Ik ben kwaad dat ik nu in deze situatie zit en ik vraag me af waarom? We leveren met zijn allen toch altijd goed werk?

Tijdens de training wordt mij ook duidelijk gemaakt dat ik ondanks mijn weinige diploma's toch heel veel kan. Ik heb namelijk alleen een Mavo- en een typediploma. Dan denk je al snel wat moet ik daarmee? Maar 25 jaar ervaring en wat cursussen zijn ook heel waardevol!!!

Wordt vervolgd

Begeleiding op weg naar jouw nieuwe perspectief

Bemiddeling

Zij is blond, bemiddelt en is aardig

helpt je met cv en brief

doet haar werk heel waardig.

Toch denken we soms, wat doen we hier
ze schrijft alles van ons zomaar op papier.

Maar ze gaf ook heel veel tips
ons KAAK profiel is op en top en
als we nu aan netwerk doen
vinden we vast een leuke job.

De laatste dag, haar taak zit erop
ze laat ons weer alleen
want V&D is zoals altijd weer
door haar euro's heen.

Dus maakt ze plaats voor een collega
die kost V&D geen extra cent
daarom dank je wel voor alles
het was leuk, je te hebben gekend.

Manita

Wat nu?

In elk geval niet bij de pakken neerzitten, knokken, maar hoe? Van de organisatie waar ik werkte, kreeg ik (nee, in feite van een vakbondsbestuurder) te horen dat men mij nog nodig had. Er was een lijst geformeerd van 10 medewerkers die men wilde behouden voor de duur van 1 jaar. En als er binnen dat jaar mogelijkheden waren voor deze 10 dan hadden deze voorrang. Tot op de dag van vandaag weet ik niet of ik wel of niet op die lijst stond. Wel zeker voor me, was het feit ik niet moest afwachten. Ik zelf moest aan het stuur gaan zitten op weg naar mijn eigen toekomst.

Welke weg zou ik gaan in de organisatie?

Welke studie zou ik gaan volgen?

Welke wegen zou ik privé gaan bewandelen?

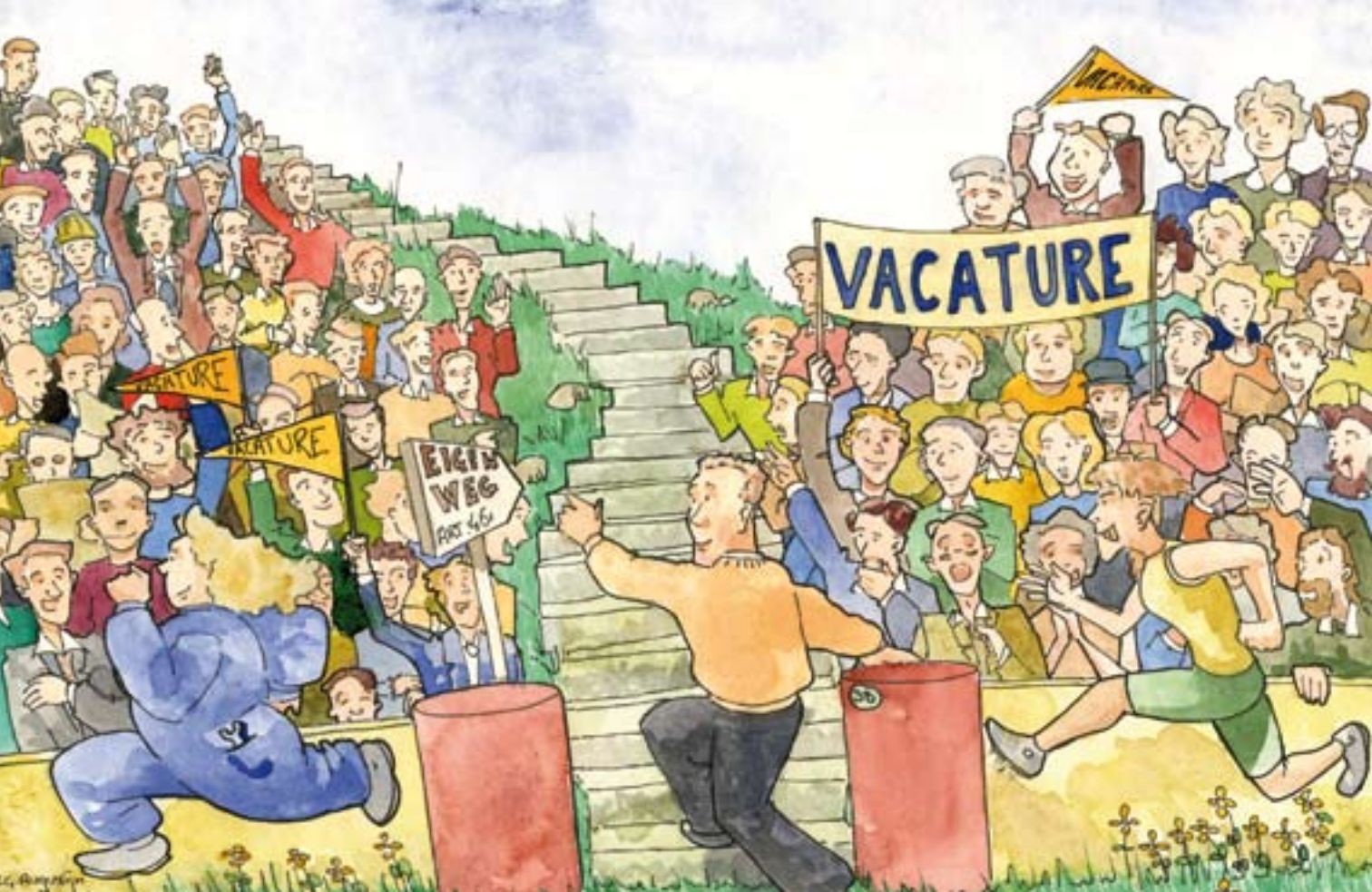
In de organisatie werd ik benoemd als coördinator van alle reorganisatie projecten. Hier kon ik me meer dan 100% uitleven in de meest uiteenlopende projecten. Van reorganisatie productie units tot verzelfstandiging van een aantal afdelingen en product/marktcombinaties. Van het onder de pannen brengen van medewerkers die de organisatie moesten verlaten tot en met een strategie project voor de lange termijn overleving. Met betrekking tot de studie was ik eruit: rechten.

Ja, want dan kon ik eventueel carrière maken op het toenmalige P&O vlak of werken aan een politieke carrière want ik was reeds zo'n 8 jaar bezig in de plaatselijke politiek als raadslid.

Gelukkig kwam er een extern adviseur in het bedrijf die in het kader van de ontwikkeling van al die projecten, diverse gesprekken met me had. Hij bracht me op het idee om niet nog eens 4 jaar aan de studie rechten te gaan besteden, maar me te professionaliseren in het 'vak' dat ik nu had, namelijk adviseren van de diverse projectmanagers en directie in het bedrijf in plaats van alles zelf doen.

Ik snel alle gegevens opgevraagd van de studie en... Yes, dit had ik al die tijd gezocht niet wetend dat het er was. Ik wilde organisatieadviseur worden! Na allerhande raderen in de organisatie in beweging gebracht te hebben, kreeg ik toestemming om een 2-jarige opleiding voor het vak adviseur te mogen volgen.

Wordt vervolgd

Op weg naar succes

Mijn netwerk

Ik ben in 1980 bij DSM Limburg begonnen aan de interne opleiding VAPRO analist. Vervolgens heb ik verscheidene jaren als analist, allround analist en senior analist binnen het bedrijfslaboratorium van DSM (Polychemlab) gewerkt. Zelfs heb ik enkele jaren als Productleider in continudienst gewerkt. Van 2002 tot begin 2007 ben ik als projectanalist werkzaam geweest, ook weer voor het bedrijfslaboratorium (Polychemlab).

De verkoop van Polychemlab aan een ander bedrijf leverde een reorganisatie op, waardoor een aantal medewerkers boventallig werd verklaard. Ook ik was het slachtoffer van deze verkoop en mijn functie kwam te vervallen. Er volgde voor mij een heel vervelende tijd. Een tijd van boosheid, teleurgesteld zijn en het niet willen accepteren.

Door gebruik te maken van mijn netwerk ben ik in contact gekomen met de scholengemeenschap waar ik mijn HAVO opleiding heb gevolgd. Deze scholengemeenschap was op zoek naar een Technisch Onderwijs Assistent (TOA)/Praktijkinstructeur.

Een heel andere functie dan bij DSM, dat wel. Maar het had raakvlakken met mijn ervaring als analist. Daarnaast zou het ook andere kwaliteiten van mij vragen. Ik zou jongeren moeten ondersteunen, instrueren en begeleiden. Pedagogische en didactische vaardigheden dus.

Toch heb ik gereageerd op deze vacature, die mij de gelegenheid kan geven het roer om te gooien en een andere richting te kiezen. De sollicitatiegesprekken zijn goed verlopen en blijkbaar heb ik mijn nieuwe werkgever het vertrouwen kunnen geven dat ik deze functie waar kan maken. Op 1 maart start in mijn nieuwe baan. Ik heb er zin in!

Peter

In januari zie ik een advertentie waarin een secretariael medewerker wordt gevraagd bij een non-profit organisatie, op loopafstand! Ik schrijf een brief en wordt uitgenodigd voor een gesprek! Oh jee wat nu? Het is een hele tijd (25 jaar) geleden dat ik een sollicitatie gesprek heb gevoerd. Ik begin met een voorbespreking met mijn adviseur, waarin ze met mij doorneemt wat voor vragen ik ongeveer kan verwachten en wat voor vragen ik zelf kan stellen. Ook schrijven we de voor- en nadelen van deze baan op en wat de rollen van mijn 3 gesprekspartners kunnen zijn.

Eigenlijk heb ik wel wat twijfels bij deze baan en dus ik zie het gesprek als een goede oefening. Vrijdag 18 januari, ik ben behoorlijk zenuwachtig, maar de ontvangst is hartelijk en de zenuwen verdwijnen al snel (althans voor een groot gedeelte). Mijn brief is er 1 van 300! En ik ben uitgekozen!! Ik kan het bijna niet geloven!!! Het gesprek verloopt wel goed in mijn ogen en ik stel ook wat vragen. Het takenpakket spreekt me aan en de doelstelling van de stichting ook. Die middag krijg ik te horen of ik doorga naar de 2e ronde. Wat ik niet verwacht, gebeurt: ik word uitgenodigd voor een 2e gesprek een week later!

Bij dat gesprek zitten de directeur en de office manager. Het gesprek verloopt in mijn ogen slecht en ik heb het helemaal verknald. Eén van de vragen die gesteld wordt, is hoe ik een archief zou opzetten? Nou dat had ik nog nooit gedaan, dus vertaal ik die vraag naar mijn oude baan. Ik heb geen idee of dat goed is, maar het is het beste dat in me opkomt. Daarnaast worden ook nog een aantal lastige vragen gesteld door de directeur. Ik ben blij als het gesprek is afgelopen. Er is nog één andere kandidaat en die middag krijg ik te horen of de keus op mij is gevallen. De directeur belt zelf met het nieuws: ik ben aangenomen en of ik dinsdag kan komen voor het arbeidsvoorwaardengesprek? Dit gesprek, op 1 maart, verloopt zelfs zo voorspoedig dat ze met mijn salariseis meegaan!

Maandag 7 maart kan ik beginnen, want ze hebben snel iemand nodig. Ik ben toch al thuis dus dat is geen probleem. Mijn contract en de sleutel van het pand krijg ik direct mee.

YES! Ik, de onzekere altijd twijfelende vrouw ben aangenomen, binnen 2 maanden ben ik weer aan de slag!

Wordt vervolgd

'Ik heb vertrouwen in de toekomst en blijf positief'

In juli 2005 heb ik mijzelf noodgedwongen boventallig laten verklaren omdat mijn afdeling van Heerlen naar Den Haag verplaatst zou worden en ik dat door mijn reumaklachten nooit zou kunnen bereizen. Op dat moment werkte ik als administratief medewerker op de financiële afdeling van BU IMS. Vrijwel direct heb ik mij aangemeld voor de Mobiliteitshop en aansluitend voor KPN Perspectief. Daar ben ik goed begeleid in de zoektocht naar een nieuwe baan met loopbaanonderzoek, sollicitatietraining, tips om effectief te netwerken, etc. Maar op 1 november 2006 had ik nog steeds geen baan, terwijl de begeleiding wel stopte. Mijn leeftijd (52) in combinatie met mijn medische beperking bleek een bepalende factor te zijn.

Inmiddels had ik wel al, gestimuleerd door mijn collega's en Mobiliteitsadviseur, tijdens de Jobclub bijeenkomsten actief gezocht naar alternatieven. Een van de voorstellen was een versnelde aanmelding bij het CWI met het verzoek om specifieke begeleiding. Ik heb daaropvolgend in juli 2006 een Individuele Reïntegratie Overeenkomst (IRO) aangevraagd bij het UWV. Wegens mijn beperking hoefde ik daar niet eerst zes maanden voor in de WW te hebben gezeten. Ik kon er echter wel pas over beschikken nadat ik daadwerkelijk was ontslagen.

Ik heb tot juli 2007 iedere twee weken persoonlijke begeleiding. Ook hier zoeken we samen bewust naar vacatures bij specifieke bedrijven die rekening (kunnen) houden met mijn reumaklachten, die langzaam verergeren. Zij beschikken over de kennis van subsidieregelingen en instrumenten, zoals scholing, de mogelijkheid van een proefplaatsing bij een bedrijf en het beperken van risico's voor de werkgever. Het UWV betaalt bijvoorbeeld het loon als je door ziekte uitvalt. Dit is de 'no-risk' polis.

Vanuit SMART GROUP, maar ook door IRO is vanaf het begin veel nadruk gelegd op het belang van netwerken. Dat heb ik gedaan, door contacten te leggen via sport en het verenigingsleven. Recentelijk ben ik via een kennis voorgesteld bij een bedrijf dat enthousiast was na het eerste gesprek. Het betreft een planningsfunctie en binnenkort volgt een assessment. Ik heb hoe dan ook vertrouwen in de toekomst en blijf positief.

'Als je blijft staren naar de plek waar de zon onderging, zal je 'm nooit meer op zien gaan!'

Jan

Van een deelnemer

Licht en donker

Licht en donker

Vrolijk en verdriet

Pieken en dalen

Zonneschijn en regen

Emoties wisselen elkaar af in hoog tempo.

Gevoelens strijden om aandacht.

Dertig jaar gewerkt; de laatste zesentwintig jaar
bij dezelfde werkgever.

Dan op straat, mét sociaal plan, maar zónder werk.

Vanaf het begin voorgenomen optimistisch te zijn:
valt niet mee.

Verstand en gevoel werken niet altijd samen.

Vasthouden aan positieve gedachten

'ik vind een leuke nieuwe job'!

En dat is gelukt. Binnen vier maanden.

Geef ruimte aan je gevoelens.

Wees actief in solliciteren en vooral in leuke dingen doen.

Geniet van onverwachte vrijheid!

Ik heb veel goede hulp ontvangen

(gevraagd en gekregen) van SMART GROUP.

Vanaf het eerste moment klikte het geweldig goed
met mijn adviseur Nathalie.

Ik moest veel overwinnen, veel verwerken,
verlies van baan, maar ook drie zeer intrieste sterfgevallen,
en dat ging met vallen en opstaan.

Meer gehuild dan gelachen.

Wat overkomt me allemaal?

Waarom?

Mijn gevoel gaf telkens de juiste richting aan:
alles komt goed. Vertrouw jezelf.
Neem de tijd en laat gevoelens toe.
Slaap goed en slaap slecht.
Het is allemaal onderdeel van het proces.
Laat het toe en vooral geniet van de momenten dat het kan.
Ook verdriet heeft zijn mooie kanten,
zelfs als je denkt dat je alles kwijt bent
(baan, zekerheid, inkomsten, toekomst).
Je bent niks kwijt.
Je hebt alleen een bepaald deel van je leven afgesloten.
Er komt iets moois voor terug

Lieve groet, Josephien

Goede en slechte sollicitaties

In de wereld van werving en selectiebureaus is de spanning op de arbeidsmarkt goed te merken. Het resultaat is dat je de ene keer uitgenodigd wordt voor een functie waar je helemaal niets mee hebt en de andere keer een afwijzing krijgt voor een functie die je op het lijf geschreven lijkt. Tevens houdt dit in dat ik zelf heel vaak achter de consultants van de diverse bureaus aan moet blijven lopen..

Gelukkig geldt deze regel niet voor alle bureaus. De goede consultants geven feedback, vaak al tijdens of aan het einde van het gesprek. Zelf heb ik dit ten volste benut: waarom zien ze mij zo, hoe kan ik dit een volgende keer in mijn voordeel gebruiken, moet ik voortaan vermijden om op dit soort functies te solliciteren of moet ik juist voor dit soort functies gaan, enz.? In combinatie met de juiste begeleiding van mijn persoonlijke begeleider bij SMART GROUP heeft dit ervoor gezorgd dat ik goed weet wat voor een functie ik wil en in wat voor een bedrijf (cultuur). Met de mensen van wie ik feedback krijg, heb ik regelmatig contact, omdat ik weet welk beeld zij van mij hebben. Zij zijn dus ook sneller geneigd om mij voor een functie uit te nodigen of bij hun opdrachtgever te introduceren, wanneer deze volgens hen bij mij past.

Toppers: Na een gesprek van 1 uur, nog ruim driekwartier de tijd nemen om feedback te geven.

Tobbers: Iemand die na 5 minuten al weet dat ik niet match en mensen die mij uitnodigen voor een gesprek, toezeggen te introduceren en vervolgens niets meer van zich laten horen.

Ik moet wel opmerken dat dit alleen mijn ervaringen zijn. Maak vooral een selectie van bureaus die voor jou goed zijn en iets voor jou kunnen betekenen en negeer gewoonweg de slechte.

Wat ik in de afgelopen 9 maanden geleerd heb, is dat er niet echt goede of slechte sollicitaties bestaan, maar alleen maar hele goede en minder goede. Tenminste, als je bereid bent om verder te willen kijken dan het resultaat van de sollicitatie. Ik heb geprobeerd uit elk sollicitatiegesprek, hetzij telefonisch hetzij persoonlijk, iets te leren wat ik bij een volgend gesprek weer in mijn eigen voordeel kan gebruiken om zo uiteindelijk 'in volledige oorlogsuitrusting' de laatste gesprekken aan te kunnen gaan. 1 Maart begin ik...

Een deelnemer

Opstandig

Vandaag ben ik weer opstandig en boos,
dit is niet waar ik zelf voor koos.

Je baan die vervalt, wordt zomaar gezegd,
waarom? Dat wordt wel even uitgelegd.

Het kan ze allemaal niet deren,
maar jij moet weer gaan solliciteren.

Brieven schrijven, hopen dat het bevalt,
een zin verkeerd en je hebt het verknald.

Schrijven, wachten en hopen, dat is je doel.
Nou ik gruw van dat machteloze gevoel.

Manita

VACATURE

VACATURE

VACATURE

VACATURE

SOLICITATIE
GESPREK

ONDER-

HANDELEN

ARBEIDS-

VOOR ARBEIDS-

和

和

和

和

Het gaat lukken, ook de laatste hordes neem ik wel

Mijn outplacementtraject

Na een onzekere periode door een overname van het bedrijf waar ik werk, begin ik niet geheel tegen mijn zin aan een outplacementtraject.

Mijn kennismaking met SMART GROUP is een intakegesprek met mijn persoonlijk adviseur. Gelijk na dit gesprek heb ik een goed gevoel en zie dit outplacementtraject als een kans om een nieuwe baan te vinden die helemaal bij me past. Al snel volgt een kwaliteitstest. De uitslag hiervan hebben we uitvoerig besproken en gaat over hoe goed ik ben in rekenen, de manier waarop ik leer en mijn persoonlijke eigenschappen. Het is aan mij wat ik hier vervolgens mee doe.

Het eerste gedeelte van het traject bestaat uit een driedaagse training waarin ik leer goed over mijzelf na te denken: 'Wie ben ik?', 'Wat kan ik?' en 'Wat zou ik graag willen doen?'. Dit vind ik erg leuk, maar het is soms ook confronterend. Ik heb hier nooit zo erg over na gedacht omdat ik het goed naar mijn zin had bij mijn werkgever. Tijdens de training spreek ik ook veel met collega's die in dezelfde situatie zitten en mijn ervaring is dat je veel van elkaar kunt leren. Ook leren we hoe een goed CV eruit ziet en hoe je een goede sollicitatiebrief schrijft. Daarnaast oefenen

we sollicitatiegesprekken en dat is best eng met toeschouwers. Aangezien ik al 14 jaar bij hetzelfde bedrijf werkte, heb ik amper sollicitatie ervaring. Deze training is dus erg nuttig, ook voor de toekomst. Wat mij ook helpt om uiteindelijk tot een goed resultaat te komen is dat mijn collega's en trainers mij tips geven en zeggen wat ze goed of juist minder goed vinden aan mijn CV, brief of gesprek.

De eerste tijd heb ik gebruikt als oriëntatieperiode, aangezien ik niet precies weet wat ik graag zou willen doen. Het enige dat ik weet, is dat ik iets heel anders wil doen en in ieder geval niet in dezelfde branche! Van mijn adviseur heb ik hiervoor de ruimte gekregen. Ook heb ik regelmatig gesprekken met haar gehad waarbij we de diverse mogelijkheden hebben besproken.

Na mijn oriëntatieperiode weet ik ongeveer wat voor een soort werk ik wil doen, maar nog niet bij wat voor een soort organisatie. Dit is het moment waarop ik ga solliciteren en mezelf bij werving- & selectiebureaus inschrijf. In het begin laat ik mijn brieven door mijn adviseur nakijken, maar op een gegeven moment is dat niet meer nodig en datzelfde geldt voor het oefenen van de sollicitatiegesprekken.

Ik heb bij diverse soorten organisaties, groot, klein, formeel en informeel, gesolliciteerd om een gevoel te krijgen bij de verschillende organisaties en culturen. Dat is heel prettig omdat ik niet precies weet wat ik wil en het is een goede oefening. Na een aantal gesprekken ben ik eigenlijk niet zenuwachtig meer. Bij een paar bedrijven heb ik zelf aangegeven niet verder te willen, best vervelend, maar voor mij is het echter belangrijk te onthouden dat het om mij gaat en als het bedrijf of de functie mij niet helemaal aanspreekt ik verder moet zoeken.

Tijdens de gehele periode worden jobclubs georganiseerd, iedere keer met een ander thema, waar ik veel van leer. Hetgeen ik persoonlijk erg leuk vind, is dat ik op deze wijze contact blijf houden met oud collega's en ervaringen met hen kan delen. Uiteraard soms positief en soms negatief, maar altijd leerzaam. En collega's die een baan hebben gevonden, komen dat vaak vertellen tijdens de jobclub.

Daarnaast wordt iedereen op de hoogte gehouden van vacatures bij bedrijven die SMART GROUP benaderd hebben. Ook tips geven zij door, zoals goede vacaturesites. En met mijn toestemming wordt mijn CV doorgestuurd naar bureaus die wat voor me zouden kunnen betekenen.

Nu ik weet bij wat voor een soort bedrijf ik echt graag wil werken, gaat het snel. Ik heb gesolliciteerd bij een aantal bedrijven die me aanspreken. Ook heb ik een open sollicitatie gestuurd naar een bedrijf en de volgende dag hebben ze me al gebeld voor een gesprek: drie weken later is alles geregeld!

Op het moment dat ik dit schrijf moet ik nog beginnen bij deze werkgever, maar ik heb het gevoel dat ik helemaal thuis hoor bij dat bedrijf en dat mijn functie ook goed past bij mij. En mocht het niet zo uitwerken, dan kan ik alles wat ik tijdens mijn outplacementtraject heb geleerd, gebruiken om een andere werkgever te vinden. Maar momenteel ga ik ervan uit dat het voorlopig niet nodig is.

Alle nieuwe deelnemers wens ik veel succes. Je zult merken dat je af en toe eens baalt, je onzeker voelt of niet helemaal weet wat je wilt. Mijn advies is om daar gewoon over te praten met je adviseur en jezelf ook af en toe wat rust te gunnen. Zoals je zeggen 'de boog kan niet altijd gespannen staan', ook niet in het proces naar het zoeken van een baan. Wees eerlijk naar je zelf en uiteindelijk zul je de baan vinden die je perfect bij je past.

Marian

Op naar het adviseurschap

Werk was nog net zo belangrijk voor me als voorheen en zou dat tot op de dag van vandaag ook altijd blijven. Je voor 100% inzetten, doelen uitzetten en realiseren. Maar het was me duidelijk geworden dat je ziel en zaligheid verkopen aan wie dan ook, zonder daarbij op jezelf te letten, geen goede zaak is. Uiteindelijk is daar niemand bij gebaat. Ik kwam tot de ontdekking dat het niet goed is als je je te afhankelijk opstelt of laat opstellen. Te veel collega's om me heen die de organisatie ook moesten verlaten, zaten voor kortere of langere tijd met diezelfde gevoelens.

Wie ging hen nu helpen, waar moesten ze heen? Ik heb toen meegemaakt dat collega's er letterlijk en figuurlijk aan onderdoor gingen. En ik, geluksvogel, kreeg de kans om te gaan studeren en mijn nieuwe kennis in te zetten in de diverse projecten. Ik kreeg nieuwe inzichten, maar merkte dat de organisatie en mijn collega's daar niet echt op zaten te wachten. Velen wilden het 'oude' leventje weer oppakken. Soms op een andere plek, maar dan wel weer op de bekende manier. Ik stond soms roepend in de woestijn druk te wezen.

Was ik gek of de rest? Onzekerheden slopen naar binnen, alles wat vroeger zo helder en zeker voor me was, was dat nu niet

meer. Ik had in feite maar een paar zekerheden. Op de eerste plaatst het thuisfront dat keihard achter me stond en op de tweede plaatst de studie die ik met succes wilde afronden en last but not least, ik wilde van alles leren.

Een van mijn oude competenties had ik weer van stal gehaald om door die onzekere periode heen te komen, te weten: Me keihard inzetten om zaken voor elkaar te krijgen - Doorzetten ook al zit het tegen. - Met allerlei mensen praten om ideeën te krijgen en te toetsen. - Anderen aan te zetten om te werken aan hun eigen groei.

Achteraf een fascinerende tijd die me voor een deel gevormd heeft. Een en ander was ook niet ongemerkt voorbijgegaan aan de directie en 'sponsors'. Er werd mij een topbaan aangeboden. Ik voelde me gestreeld, maar ook de onzekerheid kroop weer bij mij naar binnen. Wat wilde ik nu? Adviseur worden of toch die top job. En ook nu was er weer dat thuisfront: 'Volg je hart. Samen komen we er wel doorheen!'

Wordt vervolgd

De Jager

In den beginne was er de jager: de eerste 7 jaar van zijn bestaan dartelde hij rond zijn moeder thuis; de volgende 7 jaar besteedde hij aan het vergaren van kennis en vaardigheden van zijn vader om mee op jacht te gaan; de daaropvolgende 7 jaar ontwikkelde hij zich tot een krachtige, snelle en slimme jager; om daarna een 7-tal jaren grote roem te vergaren als een van de grote jagers van de stam; de laatste 7 jaren kwijnde hij weg door kwetsuren en slijtage, opgelopen door het vele jagen en trekken, ingeboet in snelheid en kracht, werd hij afhankelijk van de jongere meer vaardige stamgenoten.

De jager staat voor mij synoniem voor een vaardigheidsvak. De jager ging dáár naar toe waar het wild was. In de huidige termen: daar waar er vraag is naar jouw competenties ligt je emplot. De vraag laat zich niet tegenhouden door grenzen. Je moet dus als het ware bereid zijn net als de jager om het wild te volgen.

en de Boer

De boer dacht dit overkomt mij niet, ik ga kennis vergaren om het land te bewerken, te zaaien, te oogsten. Ik ga leren om vee te fokken zodat ik alles dicht bij huis heb.

Ook hij dartelde de eerste 7 jaren op het erf rond, rondom zijn

moeder; zijn vader en moeder namen hem de volgende 7 jaar onder hun hoede om kennis en vaardigheden op te doen rondom het huis en op 't veld; de volgende 7 jaar werd hij niet alleen onderwezen in alle benodigde kennis en vaardigheden om een goede boer te zijn, maar leerde hij ook omgaan met de knechten, handelaren en burgers die graag gebruik maakten van zijn producten; de daaropvolgende 7 jaar kreeg hij steeds meer verantwoordelijkheden toegewezen. Hij stichtte zijn eigen gezin en samen met zijn vader bestierde hij de boerderij; om in de komende 7 jaren en 7 jaren en 7 jaren en 7 jaren daarna de overdracht te plegen naar zijn zoon en zijn vader te laten genieten van z'n oude dag, als dank voor het geleerde.

De boer staat voor mij synoniem voor het vergaren van zoveel kennis en vaardigheden, dat je in staat bent altijd in je eigen omgeving te voorzien in je eigen emplot (employability). Heden ten dagen met de steeds snellere ontwikkelingen en een steeds groter wordende wereld, ontkom je er niet aan de eigenschappen van de jager en de boer met elkaar te verenigen.

De 'jager' zal steeds meer moeten investeren in kennis om zijn levensduur te verlengen en de 'boer' moet leren van de 'jager'. Hij moet niet schromen om zelf de 'boer' op te gaan.

EIGEN ZAK!

KREDIET BANK

RECEFS OER-HEID

VISIE

EIGEN WEG
NR:461

DE PLAN

Op weg naar mijn eigen onderneming

Het starten van een eigen bedrijf

Nadat ik in juli mijn besluit heb genomen om vanwege de lange reisafstand te stoppen bij mijn werkgever, neem ik deel aan het mobiliteitsprogramma. Tijdens het eerste gesprek veeg ik de opties van tafel om binnen het bedrijf van mijn werkgever een baan te zoeken of een eigen onderneming te starten. Omdat ik absoluut gelijk weer aan het werk wil, begin ik met het aanhalen van bestaande contacten met bedrijven. Ik laat iedereen weten dat ik ga stoppen met mijn werk en op zoek ben naar een nieuwe baan in mijn woonomgeving. De arbeidsmarkt is voor mij gunstig gestemd en voor ik het weet ga ik van het ene sollicitatiegesprek naar het volgende...

Vanwege mijn deelname aan het mobiliteitsprogramma heb ik wekelijks contact met mijn adviseur over de voortgang. Het is prettig om rustig de tijd te kunnen nemen om sollicitatiegesprekken voor te bereiden en na afloop de gesprekken te evalueren. Op die manier kom ik erachter dat ik vanwege de goede contacten, het werk 'voor het uitzoeken heb' en dat ik eigenlijk geen keuze wil maken voor slechts één bedrijf.

Vandaar dat nogmaals het onderwerp 'het starten van een eigen onderneming' ter sprake komt. Dit onderwerp blijft toch wel in mijn gedachten, vandaar dat ik eens met een ervaren persoon op dat gebied wil verder praten.

Deze ervaren persoon van SMART GROUP leg ik bij het kennismakingsgesprek uit hoe ik daar verzeild ben geraakt. Ik vertel hem dat ik de afweging moet gaan maken of ik daadwerkelijk in dienst wil gaan bij een werkgever of dat ik me misschien toch verder moet verdiepen in het ondernemerschap. Na een uitgebreid gesprek en zijn verhalen over de startende ondernemers die hij heeft begeleid, ben ik zo enthousiast geworden dat ik besluit om voor het ondernemerschap te kiezen.

We spreken over de risico's die hieraan verbonden zijn. In het begin heb ik hier mijn twijfels over, maar hoe verder we in het traject komen, hoe minder risico's er over blijven. Per slot van rekening, mocht het allemaal niets worden, dan liggen de banen toch voor het oprapen?!

Een ander onderwerp is het in kaart brengen van mijn 'kaak', wat staat voor: kennis, attitude, ambitie en kunde. We kijken kritisch naar deze zaken en bij ieder gesprek kom ik erachter dat mijn 'kaak' weer verder bijgewerkt en aangescherpt kan worden. Uiteindelijk helpt de beschrijving van de 'kaak' mij goed met het beschrijven van wie ik ben en, indirect dus ook, waar mijn bedrijf voor staat. In de praktijk is dat nu terug te vinden op de website van mijn onderneming. Concreet is het van belang dat ik kan uitleggen wat mijn bedrijf te bieden heeft. Hieraan werken we met Product Markt Combinaties. Dit geeft een overzicht van de producten die mijn onderneming te bieden heeft, op welke markt, met welke partijen en of het wel rendabel is. We wisselen hierover uitgebreid van mening en ideeën, wat ertoe leidt dat ik niet alleen voor de eerste paar maanden een visie heb, maar zelfs voor de lange termijn.

Tegelijkertijd wil ik nog steeds zo snel mogelijk aan het werk. Ik ga aan de slag met de papierwinkel richting de belastingdienst en het regelen van KVK formaliteiten, verzekeringen en financiën. De partijen waar ik sollicitaties heb lopen, laat ik weten dat ik 'voor mezelf ga beginnen'.

Twee van die partijen vinden dat zo'n positieve stap dat ze vragen of ik bij hen wil starten met een opdracht. Vandaar dat ik gelijk per september voor 2 dagen per week bij de ene aan de slag kan en voor 3 dagen bij de ander. Mijn bedrijf loopt gelukkig al op volle toeren voordat ik goed en wel gestart ben. De waarde van een 'goed netwerk' wordt hier in praktijk gebracht.

Het is prettig om tijdens zo'n periode een sparringpartner van SMART GROUP te hebben. De meest uiteenlopende zaken zijn de revue gepasseerd: van VAR verklaring tot tariefsonderhandelingen, van verzekeringen tot het gunnen van vrije tijd voor jezelf en het onderhouden van je contacten en relaties binnen je netwerk. Voor mij is het een waardevolle ervaring om deze spannende periode, met een ervaren ondernemer van SMART GROUP te hebben gedeeld.

Carolien

Adviseur?

Het was zover, nee zeggen tegen die mooie job betekende dat ik op zoek moest naar een baan als extern adviseur. Voor veel gerenommeerde bureaus was ik met mijn 37 jaar te oud. Ik moest een eigen 'portefeuille' op tafel leggen. Gelukkig was er een minder groot bureau dat me een kans gaf. 'Maak maar waar, waar je in gelooft.' Nou dan wil je er wel voor gaan!

Als een baby die pas leert lopen, heb ik mijn eerste wankele stappen gezet op het adviespad. Heel langzaam ontdekkend dat het rugzakje van ervaring, kennis en vaardigheden uit het verleden soms meer waard waren dan ik zelf dacht. Ik heb het geluk gehad dat ik bij veel bedrijven mocht komen en opnieuw veel mocht leren. Een van de organisaties was een overheidsinstantie die zich bezig hield met ontslagzaken, maar ook met het aan 't werk helpen van werklozen. Ik kreeg volop de gelegenheid om te leren hoe die wereld in elkaar zat en kreeg ook steeds meer het idee dat we met z'n allen niet echt leren van de geschiedenis: met z'n allen wachten tot het niet meer kan, mensen ontslaan en dan rennen om het op te lossen.

Het moest en kon anders naar mijn idee. En ja als een geschenk uit de hemel werd ik gevraagd voor een organisatie om hen te helpen met het halveren van het bedrijf en de daarmee samen-

hangende organisatie, maar tevens ook om hen te helpen de andere helft weer gezond te maken.

Vanaf dat moment, bijna 25 jaar geleden, staat mijn leven in het teken van een bijdrage leveren aan het zo gezond mogelijk maken van organisaties. Het ondersteunen zodat medewerkers in die organisaties de kans krijgen en pakken om zich te ontwikkelen en daardoor vrijer en onafhankelijker in het leven kunnen staan. In de afgelopen 25 jaar heb ik een steentje bij kunnen dragen aan de positieve ontwikkelingen met betrekking tot het investeren in medewerkers en het op meer sociale wijze 'afscheid' nemen van medewerkers.

We zijn er nog lang niet, organisaties zullen er steeds meer aan moeten wennen dat medewerkers kiezen voor hun eigen nieuwe perspectieven en dat zij, als werkgevers, hen hierbij met alle mogelijke middelen moeten ondersteunen. Samen op pad gaan naar hun nieuw perspectief.

Ook dit zal een 20-25 tal jaren duren, maar het is meer dan de moeite waard om er voor te gaan... op weg naar nieuw perspectief!

R.

Een passie voor glas

34 jaar werken voor eenzelfde baas lijkt bijna op de status van een ambtenaar. Zelf heb ik dit echter niet zo ervaren door de vele verschillende functies die ik heb mogen vervullen in de loop der jaren. Toch merkte ik al veel eerder dat het begrip 'lifetime verbinding met een baas' een utopie aan het worden was. Rond mijn veertigste heb ik nog 5 jaar lang een avondstudie gevolgd om mijzelf te wapenen voor de concurrentieslag met de opkomende generaties. Maar toen ik 10 jaar later op een fijne plek binnen marketing communicatie zat, kwamen de eerste scheuren van het verval al aan het licht. Albert Heijn doekte in een klap de hele reclamestudio op waar twee van mijn beste collega's de dupe van werden. Vanaf die tijd speelde het idee van een 'reserve carrière' een rol in mijn achterhoofd.

Wij reisden in die tijd regelmatig door Tsjechië, het geboorteland van mijn vrouw Zuzana en werden geïnfecteerd met het 'glasvirus'. In het Boheemse land blijken de meest prachtige moderne glasobjecten gemaakt te worden door gedreven kunstenaars die zonder kleerscheuren door het communistische tijdperk waren gekomen.

Zo is het verzamelen van glaskunst begonnen en toen de 'Aholdrots' de eerste tekenen van afbrokkeling vertoonde, bleek deze hobby het zaadje te zijn voor ons eigen bedrijf.

In 1998, toen nog volop in dienst van Ahold, zijn we gestart met 'open huis glasweekenden' waarbij we vrienden en kennissen per brief uitnodigden om onze glascollectie te bewonderen en eventueel iets aan te kopen. Door mijn enthousiasme was de extra inspanning van het inkopen en de expositie weekenden geen enkel probleem. De hoeveelheid papierwerk die de belasting voorschreef, bleek echter vies tegen te vallen en na enkele herhalingen van de weekenden bleken de vrienden voorzien te zijn en de collectie te weinig wisselend om aantrekkelijk te blijven.

Inmiddels was er echter een grote vensterglasfabriek in Hoorn geïnteresseerd geraakt in ons werk en bestelde jaarlijks een grote hoeveelheid glazen als relatiegeschenk. Hierdoor bleef de hobby 'galerie' bestaan. Het was daarom voor mij al vrij snel duidelijk dat toen Ahold op de beurs instortte en een grote reorganisatie onafwendbaar leek, er kansen ontstonden om onze galerie verder te professionaliseren.

De eerlijkheid gebied echter te vertellen dat toen het moment daar was en ik te horen kreeg dat ook ik boventallig was, mijn wereld toch even instortte. Allerlei doemscenario's volgden elkaar in razend tempo op en grote twijfels maakten zich van mij meester.

Eerder dat jaar was Zuzana met een vergelijkbare situatie geconfronteerd, hoe bestaat het dat we alle twee werkloos zijn na alles wat we samen hadden opgebouwd? Zouden we dit allemaal moeten opgeven? Een tijd van grote onzekerheid brak aan, onderhandelen, advocaten en emoties die alle registers van hoog tot laag bespeelden. Ondertussen werd ik geacht mijn werk nog te doen en positief mee te denken over de toekomst van het bedrijf.... Best lastig kan ik je zeggen!

Uiteindelijk is er voor mij persoonlijk een goed resultaat uit de onderhandelingen gekomen. Ik besloot gebruik te maken van de kans die Ahold mij bood om in een begeleidingstraject te stappen, met nog 11 andere 'lotgenoten', om de stap naar het zelfstandige ondernemerschap te zetten. Het was een fijne uitlaatklep voor wat er in mij om ging en het enthousiasme dat al gauw opbloeide door het aanhoren van alle plannen van mijn medecursisten.

Het zette de in eerste instantie vrij negatieve sfeer al vrij snel om in positivisme en bracht licht aan het einde van de donkere tunnel.

De begeleiders van SMART GROUP zijn geen types die het wel even voor je oplossen. Zij creëren de kaders waarbinnen ieder voor zich een invulling moet vinden om zijn plannen daadwerkelijk te kunnen realiseren. Dat is soms ten koste gegaan van rooskleurige, romantische voorstellingen die sommige van ons koesterden. Onze plannen werden eenvoudigweg getoetst aan een realistisch stappenplan, waardoor ieder van ons zijn plannen wel moest bijstellen of rigoureuus aanpassen.

Het is een proces van pieken en dalen geweest en soms dacht ik dit is het helemaal, hiermee ga ik mijn brood verdienen, dan sloeg de twijfel weer toe 'Kan ik het wel?', 'Hoe kom ik aan klanten?', enzovoorts.

Uiteindelijk is steeds weer gebleken en bij alle deelnemers dat het heilige vuur van het hebben van een passie voor een bepaalde zaak, keer op keer de drijvende kracht is die het verschil maakt tussen stoppen of doorgaan. Niet alle 11 zijn uiteindelijk gestart, maar zeker 9 hebben volgehouden.

Het moeilijkste is de vraag geweest in welke vorm we de galerie moesten gieten. Uiteindelijk hebben we besloten om zelf exposities te organiseren en deze middels persberichten en het ophangen van posters onder de aandacht te brengen. Hoewel de opkomst redelijk goed was, bleek het aantal kopende bezoekers te klein in verhouding tot de tijd en moeite die we er in staken. Het aantrekken van bedrijven die geld willen steken in het zelf ontwikkelen van relatiegeschenken leverde weinig resultaat op door de teruglopende economie.

Een bedrijf gaf ons de kans om mee te doen in een competitie met andere kunstenaars. Ondanks onze achterstand in voorbereiding waren we in staat een aansprekend concept te presenteren aan de directie. Tegen de verwachting in was de directie enthousiast en gunden zij ons de opdracht. Dit gaf een geweldige kick en ons het geloof in succes.

Uiteindelijk blijkt voor ons het deelnemen aan grote bestaande exposities de sleutel tot succes. De organisatie zorgt voor publiciteit en traffic en wij, als galeriehouder, moeten ons in een concurrerend veld met een onderscheidend aanbod overeind houden. Het is de kunst om steeds weer locaties te vinden waarbij de kosten van het 'stageld' opwegen tegen de verdiensten.

Het rondtrekken met de galerie is geen gemakkelijke opgave, het opbouwen en afbreken is zwaar en de weekenden zijn lang, maar als de resultaten komen, doe je het met plezier.

Ik heb in ieder geval een nieuwe balans gevonden in mijn leven die ik voor geen goud meer zou willen ruilen met mijn oude bestaan als 'loonslaaf' bij Ahold. Wie had dat durven dromen in de donkere dagen van 2004!

Als toekomstvisie hebben wij het steeds verbeteren van de exposities waar we als galerie aan meedoen. Daarnaast is het vinden van bedrijven die werk willen maken van hun relatiegeschenken een tweede pijler van ons bestaan. Er valt nog veel te leren, veel nieuw talent te ontdekken en deze een kans te bieden op succes.

Het gaat echter niet alleen om het verwerven van inkomen. Onze passie is om mensen te laten houden van prachtige moderne glaskunst. Het moment waarop je ontdekt wat een lichtstraal doet met een mooi stuk geslepen glas, kan ook jouw leven veranderen.

Toin

Mijn hobby mijn beroep

Dinsdag 3 mei 2005 staat in mijn geheugen gegrift als één van de meest gedenkwaardige dagen uit mijn leven. Een dag die mijn hele leven ingrijpend heeft veranderd. 's Ochtends ging ik met mijn vrouw naar het ziekenhuis. In het ziekenhuis kregen wij te horen dat mijn vrouw zwanger was. Van een tweeling nog wel! Enigszins beduusd maar intens gelukkig reden we terug naar ons werk. Wij werkten allebei bij P&ONL Containers in Rotterdam. Op de radio hoorden wij dat ons bedrijf zou worden overgenomen door onze grote Deense concurrent. De consequenties waren voor ons allebei onmiddellijk duidelijk. Ik werkte drie dagen per week, maar had een riant salaris. Mijn vrouw wilde alleen nog part time werken en had een hoofdkwartier functie. Onze banen stonden serieus op de tocht. 'Over een jaar hebben we twee kinderen en geen van beiden een baan', grapte ik nog. 'DKNI's in plaats van DINK's (Double Kid No Income). We lachten allebei. Het was een prachtige, onbewolkte voorjaarsdag...

Dat is nu ruim drie jaar geleden. Ik ben inmiddels vader geworden van de twee liefste meisjes die ik ooit heb gezien: Lisa en Sophie. Mijn vrouw heeft een jaar lang full time voor de baby's

gezorgd en is inmiddels op zoek naar een baan voor twee of drie dagen per week. Zelf ben ik de trotse eigenaar van Galerie de Kunstkop in het historisch centrum van Delft. Het begin is heel bemoedigend verlopen, inmiddels zijn bijna alle geëxposeerde schilderijen verkocht en heb ik de komende maanden maar één prioriteit: ik moet zo snel mogelijk een nieuwe serie schilderijen maken. Als ik zondagochtend wakker word, betrap ik me er steeds vaker op dat ik het betreur die dag niet aan het werk te kunnen. Het jaar 2006 is zonder meer het meest gelukkige en spectaculaire uit mijn leven geweest!

Voor mij is de beslissing om zelfstandig ondernemer te worden misschien gemakkelijker geweest dan het voor anderen zal zijn. Ik had immers al een alternatief. Ik schilderde al vanaf mijn 16e jaar. Naast mijn werk bij P&ONL was ik drie dagen per week beeldend kunstenaar. Ik had al in binnen- en buitenland geëxposeerd en wist dus precies waar ik aan begon. Toch heb ik ook wel even getwijfeld. Om je met twee kinderen in een van minst winstgevende bedrijfstakken van Nederland te storten, vraagt toch wel enige heroverweging. Zeker voor iemand als ik.

Ik heb mijn hele leven een schurftkel gehad aan risico en avontuur. Mijn vakkenpakket op school was een obscuur mengsel van A en B vakken, waarmee ik na afloop nog vrijwel elke richting op kon. Ik ben economie gaan studeren aan de Erasmus Universiteit. Mijn hart lag er niet, maar ik was in elk geval later verzekerd van brood op de plank. Ik heb vijf jaar part time gewerkt bij P&ONL voordat ik de overstap durfde te maken, ondanks het feit dat mijn schilderijen toen al soms enkele duizenden euro's opbrachten. Ik ga met tegenzin naar het buitenland op vakantie, ik kijk met oud & nieuw vanuit de huiskamer naar het vuurwerk buiten en op iedere verdieping in mijn huis hangt een brandblusser en een rookmelder. Ik heb met andere woorden een grote afkeer van risico en avontuur.

Toch heb ik besloten om mijn droom te realiseren en een eigen galerie te beginnen. Toen eenmaal duidelijk werd dat onze ontslagregeling alleszins redelijk was en ik verzekerd was van het broodnodige startkapitaal, heb ik zelfs geen seconde meer getwijfeld. Er is namelijk een drijfveer die groter is dan mijn afkeer voor avontuur en dat is mijn passie voor de beeldende kunst. Schilderen is alles voor mij.

Zolang ik me kan herinneren, maak ik tekeningen en schrijf ik verhalen. Mijn fantasie heeft me daarbij nog nooit in de steek gelaten. Bijna iedere dag komt er wel een ander schilderij naar boven drijven. Een almaar groeiend aantal mensen is enthousiast over de dingen die ik maak. Als ik iets ben, dan is het een kunstenaar. Mijn ontslag bij P&ONL en het opstarten van Galerie de Kunstkop hebben mij in staat gesteld eindelijk te worden wat ik in feite mijn hele leven al ben.

Ik geloof dat ieder mens wel een droom in zich heeft die het waard is na te streven en dat hoeft zeker niet een idealistische of artistieke droom te zijn zoals de mijne. En net zo goed geloof ik erin dat ieder mens tenminste een keer in zijn leven de kans krijgt deze droom te realiseren. Op deze cruciale momenten komt het aan op moed en vastberadenheid. Richt je je op de voordelen van een overstap of blijf je stil staan bij de nadelen? Laat je je leiden door hoop of vrees? Een eigen onderneming opstarten kost veel geld, tijd en energie, maar zie je dat als een investering of als een opoffering? Ben je tevreden met je leven of weet je diep van binnen dat er meer in zit? En kan je dat verwezenlijken binnen de grenzen van je bedrijf?

Als deze vraagstukken je ernstig aan het twifelen brengen dan kun je er misschien beter niet aan beginnen. Je moet er alleen voor kiezen als je diep in je hart geen keus hebt. Zo is het in ieder geval bij mij gegaan. Part time doormodderen in een kantoorbaan waar ik mijn hart niet in kwijt kon, was geen optie. Ik wilde kunnen leven van mijn kunst. Toen het moment was aangebroken om dat te realiseren, heb ik die kans met beide handen aangegrepen.

Uiteindelijk komt het maar op één vraag aan: 'Durf je te geloven in jezelf?'

René

Wat wil je zijn: Kip of Reisduif?

‘Waarom zijn er zoveel kippen in jouw organisatie?’ Vroeg ik aan de directeur van een grotere organisatie. Niet begrijpend keek hij mij aan. ‘Toen je medewerkers in dienst kwamen, hadden toen niet velen de droom om hun vleugels uit te slaan?’

Hierop gaf hij een bevestigend antwoord.

‘Valt het je dan niet op dat de meesten als een kip op een stok zitten en braaf elke dag hun ei leggen?’ Ook hierop gaf hij een bevestigend antwoord.

Weet je hoe dat komt was mijn volgende vraag?

Hij bleef het antwoord schuldig, dat komt ging ik verder, omdat je van al die prachtige vogels die binnenkomen de vleugels afknijpt. ‘De vleugels afknijpt?’ Vroeg hij.

‘Ja, de vleugels afknijpt’, zei ik.

‘Door alle processen, regels, systemen, bazen die er bovenop zitten, het ontnemen van echte verantwoordelijkheden en de daarbij behorende bevoegdheden, knip je als het ware hun vleugels af en waar je naar kijkt is of ze elke dag wel een ei leggen of anders gezegd hun geld opbrengen.’

Onthuts keek hij mij aan en riep: ‘Je hebt gelijk maar dat is niet wat ik wil. Ik wil juist ondernemende mensen, wat moet ik dan doen?’ ‘Maak er geen kippen van, maar reisduiven’, antwoordde ik. Reisduiven hebben een ingebouwd navigatiesysteem dat

hun in de meeste gevallen weer veilig doet thuiskomen. Naar jouw mensen toe kun je dat als volgt vertalen.

Draag je visie aan hen over, Leer hen je waarden en normen kennen en doen toepassen. Leer hen om thuis te komen van elke vlucht. Doe net als de duivenmelker. Leer hen eerst hun eigen ‘home’ te herkennen. Leer hen dat het fijn is om thuis te komen. Het is er veilig, beschut, er is voer, maar bovenal zijn er gezellige soortgenoten waarmee het leuk koeren is.

Breng hen iedere keer een stukje verder weg en wacht op hen bij thuiskomst. Dralen ze wat lang, roep ze dan naar binnen en toon hoe verheugd je bent over hun prestatie en je zult zien dat na verloop van tijd de meeste van je reisduiven altijd weer op het nest terugkomen. Er zullen er een aantal bij zijn die prijzen gaan winnen op korte of langere vluchten. De echte winnaars zijn reeds in een vroeg stadium herkenbaar en verdienen extra trainingsaandacht om tot ware kampioenen te kunnen uitgroeien.

Hij vroeg me: ‘Kun je me helpen om van kippen tot reisduiven te komen?’ Ik knikte van ja. Want ik kom uit de mijnstreek en veel mijnwerkers hielden (reis)duiven.

Zo leefden zij van ondergronds tot in de blauwe lucht. Van kip tot reisduif.

JE NIEUW PERSPECTIEF

VACATURE

VACATURE

VACATURE

VACATURE

HANDELEN

ARBEIDS

VOORWAARDEN

ONDER

C. van der Wal

Het succes in zicht

Diploma's en ervaring zeggen niet alles

De Ritmeester was echt een bedrijf waar veel mensen werkten die elkaar op de een of andere manier kenden. Je kwam meestal binnen op aanbeveling van iemand die er al werkte of die bekend was bij het bedrijf. Vaak waren het directe familieleden van elkaar of ze leerden elkaar daar kennen en trouwden dan met elkaar. Ook mijn vader is er destijds gaan werken en leerde zo mijn moeder kennen. Ik kwam zelf vijf jaar geleden binnen, eerst in de voorbereiding en na een tijdje als eerste vrouwelijke plaatsvervangend zaalassistent. Helaas werd begin 2005 bekend gemaakt dat we allemaal onze baan zouden verliezen. Ik ben meteen driftig gaan solliciteren en heb daarbij hulp gekregen van SMART GROUP.

Bij toeval kwam ik er achter dat bij IW4 Bedrijven (de sociale werkvoorziening in Veenendaal) een baan vrij zou komen als voorvrouw van een ploegje van 6 schoonmaak medewerkers. Omdat me dit een hele leuke baan leek, heb ik direct gereageerd. Na een gesprek met mijn mogelijke nieuwe baas en de directeur bleef ik over, samen met nog een man. Deze had alle benodigde papieren en ik dacht: 'Nu kan ik wel inpakken.' Uiteindelijk koos mijn baas toch voor mij. 'Het is het goede gevoel dat de doorslag heeft gegeven', zei hij. 'Je moet wel alsnog je

papieren gaan halen.' Daar ben ik nu druk mee bezig. Ik sta iedere dag om 6 uur op en ga dan met mijn mensen op pad om scholen of kantoren schoon te maken. Als het nodig is, help ik mee. Mijn werk is vooral de (vaak intensieve) begeleiding van de medewerkers. Eigenlijk ben ik meer een sociaal werkster. Ik heb het altijd prettig gevonden om met mensen om te gaan, zeker als ze wat minder mee kunnen in de maatschappij.

Ik ben nooit met tegenzin naar de Ritmeester gegaan. Als ik niet weg had moeten, dan was ik waarschijnlijk tot mijn 65e daar gebleven. Maar uiteindelijk heb ik het nu zeker zo goed naar mijn zin in mijn nieuwe baan. Mijn baas zegt in ieder geval geen spijt te hebben. Mijn jaarcontract is dan ook net omgezet in een vast dienstverband. Voorheen kwamen voormannen en -vrouwen steeds van binnenuit, maar ze dachten dat het misschien goed zou zijn om eens iemand van buiten te halen. Ik heb dus wel een beetje geluk gehad, denk ik, maar uiteindelijk moet je het wel zelf doen en niet afwachten. Daarnaast gaat het bij solliciteren ook om het maken van indruk en het presenteren van jezelf.

Heinie

Maar helaas er komt een kink in de kabel. Ik hoor op 3 maart dat ik geopereerd moet worden en dat ik wel een maand of 3 uit de running zal zijn. Mijn nieuwe directeur kan hier niets mee en de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden zonder 1 uur gewerk te hebben. Het was ook te mooi om waar te zijn!

In juni ziet mijn zus een advertentie die ze erg bij mij vindt passen: receptioniste bij een woonzorgcentrum. Samen met Miranda schrijf ik mijn sollicitatiebrief. Ik hoor weken niets en dan gaat de telefoon, of ik nog belangstelling voor die baan heb? Nou zeker dat ik dat heb! Dit keer is mijn brief er 1 van de 800!! En... hij is eruit gepikt (bedankt Miranda!).

Er zijn 8 kandidaten uitgenodigd voor de 1e ronde. Ik ben nummer 1 van die dag en het gesprek verloopt goed. Die middag word ik gebeld of ikzelf nog belangstelling heb en of ik maandag kan komen voor een 2e gesprek! Voor de 2e ronde zijn 3 kandidaten uitgenodigd en weer ben ik de eerste. Ik heb het gevoel dat de klik tussen mij en de waarnemend directeur er wel is, maar ik kan niet inschatten of het gesprek goed gaat omdat er niet zoveel wordt gevraagd. Die middag gaat de telefoon. Ik ben aangenomen en kan 15 augustus beginnen!! Ik krijg een contract voor een half jaar en ook mijn salaris is geen probleem!

Nu ben ik alweer ruim 3 maanden met veel plezier aan het werk. Ik ben inmiddels naar 2 cursussen geweest en heb mijn functioneringsgesprek achter de rug, daarin heb ik te horen gekregen dat mijn contract wordt omgezet in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Ze zijn erg tevreden over mij en vinden mij een prettige collega! Het inwerken heeft wel een geruime tijd in beslag genomen. Het valt helemaal niet mee om in een nieuwe werkomgeving mijn draai weer te vinden. Ik maak weleens fouten en dat ben ik niet gewend en daar word ik weer erg onzeker van. Ook moet ik wennen aan nieuwe collega's, met mijn oude collega's kon ik lezen en schrijven. Maar ik ben ervan overtuigd dat dat ook wel weer goed zal komen. Iedereen is erg behulpzaam en aardig en ik moet voor mezelf denk ik wat minder kritisch zijn en aanvaarden dat het erbij hoort. In ieder geval ga ik vrolijk naar mijn werk en ben ik blij dat bijna alles, binnen een jaar, weer op zijn pootjes terecht is gekomen. Wie had dat gedacht.

Het geeft een goed gevoel dat ik gekozen ben uit zoveel mensen en dat niet 1 maar 2 keer. Dit onzekere musje heeft dus wel iets en daar groeit mijn eigenwaarde wel van moet ik zeggen (met een smile op mijn gezicht!).

VACATURE

VACATURE

VACATURE

2P3CTIEF

Yes

Yes

Om niet meteen met de deur in huis te vallen, zal ik eerst mijn arbeidsverleden toelichten. Op 14-jarige leeftijd ben ik begonnen als hulpje van mijn oom, in de schaverij, bij een houthandel in Bergen op Zoom. Via wat omzwervingen binnen het bedrijf, ben ik na 7 jaar met heel het bedrijf overgeplaatst naar Steenbergen. Door scholing had ik me intussen opgewerkt als chef van de machinale afdeling. Na 8 jaar in Steenbergen te hebben gewerkt, vroegen ze aan mij of ik de schaverij in Middelburg op orde wilde brengen in verband met de centralisatie van het machinale gedeelte. Toen ook deze organisatie werd afgeslankt, werkte ik er 23 jaar. Er was geen terugkeer mogelijk naar Steenbergen en ik kreeg mijn ontslag.

Zowel intern als extern is gezocht naar een passende baan. Na veel zoeken is daar Klaassen timmerfabriek uit gekomen, waar ik na een paar jaar productieleider werd. Ik werkte daar 15 jaar toen het bedrijf failliet werd verklaard en we van de ene dag op de andere op straat stonden, zonder enige vergoeding en zonder begeleiding.

Gelukkig ken ik heel wat mensen en via een goede kennis kwam ik erachter dat bij C.S.M in Breda tijdelijk mensen werden gevraagd voor de suikerbietencampagne. Mijn kennis zou voor

mij een goed woordje doen, voor de rest moest ik zelf zorgen. Na herhaalde malen vragen om een mogelijke verlenging en het overnemen van wat andere diensten, is het me uiteindelijk gelukt om een contract te krijgen en nog geen jaar later was ik in vaste dienst. Helaas, op 6 januari 2005 viel weer het doek. Ditmaal kregen we ondersteuning door middel van een goed sociaal plan en de professionele begeleiding van SMART GROUP.

Ik wilde graag een baan als conciërge of huismeester. Ik wist ook dat het zeer moeilijk zou worden, maar ging aan de slag. Om mijn kansen te vergroten ben ik alle computerprogramma's gaan leren van MS-office. Ik heb zelfs een typecursus gevolgd. Mede door hun nimmer aflatende fanatisme, mijn eigen inzet en het gezamenlijk zoeken naar mogelijkheden, ben ik toch weer aan een baan geholpen. Op 1 april 2006 ben ik begonnen als huismeester bij een wooncorporatie in Bergen op Zoom. Voor 24 uur met de mogelijkheid om binnen een paar maanden uit te breiden naar fulltime. Ik heb geen zekerheid, maar ik hoop dat dit mijn laatste werkgever zal zijn.

Geert

De aanhouder wint

Ik ben 56 jaar wanneer ik op 1 december 2005, na 26 dienstjaren bij KPN boventallig wordt verklaard.

Ik was zeer aangeslagen en boos omdat ik na bijna 40 jaren werken mijn baan en toekomst zou verliezen. Ook waren er veel onduidelijkheden over het sociaal plan. Veel vragen bleven in deze periode onbeantwoord. Ook maatschappelijk (wetgeving) waren er in deze periode veel onduidelijkheden. In deze tijd heb ik veel steun gehad aan de opvang die ik kreeg vanuit KPN Perspectief adviseurs en boventallige collega's.

Binnen enkele maanden waren de onduidelijkheden grotendeels verdwenen en was ik stellig van plan mijn tijd uit te zitten. Financieel zou ik niet direct in de problemen komen. Eigenlijk waren de situatie en de vooruitzichten nog niet eens zo slecht. Het plan dat ik had, was mijn vrouw te gaan verzorgen (zij is ziek en kan veel hulp en ondersteuning gebruiken), te genieten van het leven met als enige nadeel de sollicitatieplicht (WW). Een alternatief dat ik overwoog was om Alfahulp voor mijn vrouw aan te vragen en dit zelf te gaan verrichten.

Na enkele maanden kwam ik er achter dat het thuis zijn ook nadelen had. Bijvoorbeeld de zelfredzaamheid van mijn vrouw werd steeds minder, zij werd steeds afhankelijker van mijn aanwezigheid. In een gesprek met mijn adviseur en mijn vrouw hebben we besloten dat ik toch een nieuwe baan zou gaan zoeken en deze zo proberen in te passen dat ik mijn zorgtaak zou kunnen blijven uitvoeren. We waren er stellig van overtuigd dat een nieuwe baan de beste oplossing was en dat dit ons ook zou gaan lukken. Wat voor een baan? Dat moest ik nog uitzoeken.

Via een bekende aan het Bisschoppelijk College in Echt kreeg ik de tip dat ze op zoek waren naar een medewerker voor de schoolmediatheek. Iemand die beschikte over computerkennis, instructies zou kunnen geven en die tevens zou kunnen zorgen voor het beheer en onderhoud. Laat dit nu een hobby van mij zijn! In februari kreeg ik een stagemogelijkheid aangeboden voor ± twee maanden als onderwijs assistent/technisch medewerker. Afhankelijk van het beschikbare budget zouden dit er meer kunnen zijn. Ik heb hiermee ingestemd ook al ging dit ten koste van mijn bemiddelingstijd.

Het was een leertraject en nog altijd beter dan thuis zitten. Tijdens het eerste evaluatiegesprek zag het er naar uit dat ik kon rekenen op een baan aansluitend aan mijn stageperiode. Ook al was de rector zeer verwonderd dat ik al werkzaam was binnen de school. Zij was niet betrokken geweest bij het proces van aanname.

Tijdens de evaluatie in april werd afgesproken dat ik breder ingezet zou worden en dat mijn stage verlengd zou worden. Een maand later heb ik het gevoel het uitstekend te doen op alle facetten van mijn functie. Ik word zeer gewaardeerd door de studenten en van de ouders krijg ik vele complimenten. We gaan er dan ook vanuit dat aan het einde van de maand definitieve afspraken gemaakt gaan worden. Helaas gaat het hele verhaal niet door om diverse redenen zoals onvoldoende budget en het niet hebben van een opleiding als technisch onderwijs assistent. Een dikke streep door de rekening!

Een nieuwe start moet gemaakt worden.

Een paar maanden later komen wij via de rector van de school waar ik stage heb gelopen in contact met het Stedelijk Lyceum Roermond. Zij schijnen voor het komende schooljaar budget te hebben voor een docentassistent. De sollicitatieprocedure

wordt gestart en ze willen ook met mij verder. Echter er zijn wel nog wat zaken te overbruggen, zoals het salaris en het feit dat ik geen ervaring heb met deze leerlingen. Zij zijn anders van niveau, leeftijd en culturele afkomst. Voorafgaand aan een contract willen ze een stageperiode afspreken tot 1 november, daarna zullen ze me een contract aanbieden voor bepaalde tijd. Recentelijk is mijn stage geëvalueerd en zijn ze zeer tevreden over mijn functioneren. Ze zijn voornemens het Leerhuis verder te gaan uitbreiden, voor nu moet ik kinderen nog teleurstellen (vol is vol). Ik heb een contract gekregen tot 31 juli 2007, dit zit wel goed!

Wel wil ik opmerken dat ik gedurende de procedure nog geen formele ontslagbrief van KPN had ontvangen. Ik heb er bij hen op aangedrongen om dit snel te doen.

Terugkijkend op dit intensieve traject ben ik tot de conclusie gekomen dat de aanhouder wint. Directe bemiddeling en coaching waren hierbij een uitstekend hulpmiddel.

Har

